

Midede Savaş

Nureddin Yıldız'ın 11.10.2009 tarihli (82.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli kardeşlerim,

Ehl-i sünnet Müslümanız, bununla da iftihar ile Allah'a hamd ediyoruz. Ehl-i sünnet oluşumuz coğrafyamızdan kaynaklanıyor değildir. Anadolu'da doğanlar sünnet ehli, başka yerlerde doğanlar farklı mezhepten olurlar diye bir kural yoktur. Ehl-i sünnet oluşumuz ırkımızdan da kaynaklanmıyor. Türkler'in ehl-i sünnet olması, başka ırkların başka mezhepte olması diye bir kural da yoktur.

Ehl-i sünnet oluşumuz siyasî bir tercihimizle dahi ilgili değildir. Bir insan imanî gereklerden dolayı ehl-i sünnettir veya değildir. Ehl-i sünnet olmak Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'le kurulan bağlantının adıdır, ona pürüzsüz ve tereddütsüz biçimde uymaktır. Bir insanın Müslümanlığında Peygamber aleyhisselama ulaşan zincir sıkıntılıysa, o ehl-i sünnetin dışına taşmış bir Müslüman'dır.

Mesela bir Müslüman, kumara bulaşmış biri olduğu hâlde ehl-i sünnetten olabilir. Zina ile kirlenmiş olduğu hâlde de ehl-i sünnetten olabilir ya da hırsızlık yapmasına rağmen. Müslüman bir kadın, çıplak yerleri ile dolaştığı hâlde hâlâ ehl-i sünnetten olabilir.

Ne zina ne kumar ne de hırsızlık, ehl-i sünnetin dışına taşmayı gerektirmez. Çünkü 'ehl-i sünnet', Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme nasıl baktığımızın adıdır. Getirdiği Kur'an'a ve mirası olan sünnete tam olarak iman ediyor ve öyle yaşanması gerektiğine inanıyorsa bir Müslüman, o ehl-i sünnettendir.

Ama Peygamber aleyhisselamın getirdiği dini kabul edip siyasî tarza gelince başka şeyler düşünenler 'ehl-i sünnet' değildirler. Resûl-i Ekrem'i cami imamı, cenaze görevlisi ve düğünlerde dua eden hacı amca olarak görenler ehl-i sünnet değiller, düşündükleri mantıktandırlar. Resûlullah aleyhisselamı namazda imam, siyasette lider ve sistemde de tek örnek olarak gören kimse ehl-i sünnettir. Uygulamada hata edildiğinde hata kadar günaha girilmiş olur ama ehl-i sünnetlik lekelenmiş olmaz.

Ehl-i sünnet, imanla ilgili bir durumun adıdır. Elhamdülillah ki ehl-i sünnetiz, bununla iftihar ediyoruz. Allah'tan ruhumuzu bu şekilde kabzetmesini temenni ve niyaz ediyoruz.

Nasıl ki Resûlullah aleyhisselama aracısız ve pürüzsüz bağlanmayı kabullenerek ehl-i sünnet olduysak namazımız kadar mümkün mertebe kılık kıyafetimizi de ona benzetmeye çalışırız. Bunun için sakal bırakırız; sakal bırakma duası etmeyiz. 'Sakal duası' diye bir şey olmaz. Bir Müslüman cuma namazına gittiği zaman "hoca efendi, bir dua edin" demediği gibi Resûlullah'ın sünneti olduğu için, sakal bırakmakla fantezi bir iş yaptığını da düşünmez. Hafızlık değil ki bu, insan yüz kişiden birine nasip olmayan şeyin kendine nasip olduğunu görsün ve dua etsin.

Sakal, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem peşinden gitmekse bunun duası olmaz; belki bırakacağı ana kadar geciktirmiş olmak dolayısıyla istiğfar ve af bile gerekebilir. Çünkü Peygamber aleyhisselamın "bana aittir" dediği şey, Müslüman için artık bir fantezi değil, ehl-i sünnet olmanın gereğidir.

Ama bir şey vardır ki onu Efendimiz aleyhisselam ısrarla tavsiye etmemiş, yaşam tarzı olarak uygulamakla bırakmış ve Müslümanlar'a öyle yapmaları için buyruk vermemiştir; böyle bir konu serbesttir, bunun için dua edilebilir. Ancak bunun dışında Resûlullah aleyhisselatu vesselama uymak, hele hele muhakkak yapılmasını buyurduğu işi yapmak, lütfedilip de yapılacak bir iş değildir;

yapmakla Rabbimize hamd etmemiz gereken bir ibadettir. Tıpkı namaz kılmak, haccetmek, umre yapmak gibi...

Kardeşlerim,

Ehl-i sünnet olmak, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi taklit etmenin, ashab-ı kiramı örnek görmenin adıdır. Kendine İbni Ömer'i, İbni Mesud'u, Ali bin ebi Talib'i, Ebu Bekir'i örnek alırsan ehl-i sünnet olursun. Önündeki dosyalardan orman haftasında ağaçla ilgili bir hadis bulup "şu Resûlullah'a bak yahu, ne çevreciymiş!" deyip kadınlarla ilgili güzel bir cümlesini bulunca "kadın haklarını ilk defa Peygamber'imiz gündeme getirmiş!" demek türünden işler ehl-i sünnetlik değildir. Bu, Resûlullah aleyhisselamı orman haftasına alet etmek, kadın kompleksine karşı ondan maske edinmektir. Bu dindarlık değil, ehl-i sünnetlik hiç değildir.

Ehl-i sünnet Müslüman, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden bir nasihat duyduğu zaman hayatının ölçüsünü almış olur. Bundan sonra da beceremediği işlerden dolayı Allah'tan mağfiret diler. Zaten Peygamber aleyhisselam da ciddi şekilde her dediğinin uygulanmasını buyuruyor değildir; yapabildiğimiz kadar ama inatlaşmadan ve tembellikten kaynaklanmaksızın olsun.

Efendimiz aleyhisselam, "müşriklere benzemeyin, sakalınızı uzatın" buyurmaktadır. Demek ki sakal, onun bize ricası filan değil, fark olarak koyduğu göstergelerden biridir. Bir Müslüman, sakal bırak(a)mayabilir; bir işinin engellenmesinden dolayı sakalını uzatamıyordur, mümkündür. Allah Teâlâ'nın namazı ayakta kılmayı buyurmasına karşın ayağı ağır bir Müslüman'ın oturarak kılabilmesi ya da kâfirlerle cihat edilmesini buyurması ama sadece evinde oturup beddua etmenin elinden geldiği bir kimsenin samimi olarak bu kadar yapabildiği gibi.

Sakal da başka herhangi bir sünnet de böyledir. Fakat bir şeyin sünnet olması, istersen yaparsın istemezsen yapmazsın, anlamına gelen bir tercih kalemi değildir. Sünnet olmak belki esnekliğin biraz daha fazla söz konusu olması ve o hususta müsamaha edilmesi demektir ama akidemiz bakımından ve bizi bağlaması açısından, farzlardan bir farz gibi düşünülmelidir. Zira Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme bağlanmak istiyoruz ve ona ulaşılan bütün yolları aşıp ümmetinden olmayı belgelememiz gerekir.

Ehl-i sünnet bu demektir. Böyle ciddi bir hayat yaşamayı ve Rabbimize böyle kavuşmayı temenni ederiz ancak bunun ölçümünü sakal ile yapamayız, şalvar ile hiç yapamayız. Bu bağlılığın Araplıkla da ölçülmesi mümkün değildir zira Ebu Cehil bir Arap'tı. Ama onun sünnetinden kaç kalemi kendimize bağladığımızla ölçüm yapabiliriz. Bir evin ehl-i sünnet evi midir değil midir çok kolay ölçülebilir. Sözelimi tuvaletinin kibleye doğru bakıp bakmadığı bir işarettir, camiye yakınlık-uzaklık da bir işarettir.

Ancak tekrar edelim ki sakal bir ölçüm değildir; papazlar da sakal bıraktıkları gibi gençler üşenmedikleri için sakallarını kesmeyebiliyorlar. Gelin görün ki sabah namazı, Kur'an okumak türünden işler bunun gibi değildir ve birer ölçümdür. Yemekte de ehl-i sünnet olmak ölçülebilir; gidilen bir lokantada çatal-bıçağın masada koyulduğu yerlerden o lokanta sahibinin ehl-i sünnet olup olmadığını anlayabiliriz. Bıçak sağdaysa iş bitmiştir, bu Hristiyan kültürüdür. Ama sola konmuşsa anlarız ki sağ elle yemek yiyen, besmeleli bir annenin çocuğudur. Uzak ayrıntılara gerek yoktur, bunu anlamak bu kadar basittir.

Bu girişi, şimdi okuyacağımız hadis-i şerifi hangi perspektiften görmemiz gerektiğini tespit edebilmek için açtık.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor: "Âdemoğlu midesinden daha kötü bir kap doldurmamıştır. Âdemoğluna kendini ayakta tutacak kadar yemesi-içmesi yeterlidir. Muhakkak fazla

yiyecekse midesini üç bölüme ayırsın: Bir bölümünü yemeğe, bir bölümünü içeceğe, bir bölümünü de nefesine.” (Tirmizî, İbni Mace)

Kur’an-ı Kerim’de de aynı minvalde destekleyen bir ayetin bulunduğu bu hadis-i şerif, bin dört yüz sene öncesinden ehl-i sünnet kurallarını belirlemektedir:

- 1- İnsanın sağlık açısından en büyük belası midedir. Tıp şimdi söylediği tespitlerde hastalıkların tamamına yakınının yemekten oluştuğunu itiraf etmiştir ama anca görerek, tahlil verileriyle anlamışlardır; mucizeyle bilinmemiştir. Ehl-i sünnet ise bunu ta Resûlullah’ın haber vermesiyle bilmiştir.
- 2- Bu dertten kurtulmanın çaresi birkaç lokmayla ayakta durulabileceğini bilmektir.
- 3- Çok acıkıldığı bir zaman, kurallı yemek yenecektir –ama sürekli değil. Sürekli birkaç lokma, sağlıklı yaşayacaksın ve bela istemiyorsan Allah’tan. Bela istiyorsan tepsinin başına otur, parmak kalınlığında yağlar ye. Ama bela istemiyorsan birkaç lokmayla yaşa. Böylesini ashab-ı kiram, bir hurma yiyerek Bedir’e gitmek suretiyle uygulamışlardır. Üstelik yaptıkları iş birkaç kiloluk kılıç sallamaktı!

Standart, birkaç lokmadır. Bunun dışına taşanlar da midesini üçe bölmelidir: Katı yiyecekler, sıvı yiyecekler ve boş.

Ömer bin Hattab radiyallahu anh zamanında bir Hristiyan doktor, halifeden izin alıp doktorluk icra etmeye başlamış. Fakat işsiz kalmış. Hristiyan olduğu için değil; hasta yok. Ömer radiyallahu anha gidip parasızlıktan aç kalacağını, kimsenin gelip muayene olmadığını söylemiş ve “siz hiç hasta olmuyor musunuz?” diye sormuş. Ömer radiyallahu anh şöyle cevap vermiş: “Biz acıkmadan sofraya oturmaz, doymadan da sofradan kalkarız.”

Çünkü Ömer ehl-i sünnettendi ve ehl-i sünnet, Peygamber’inin izinden gider, yemekte de. Çocuğunu sünnet ettirirken ehl-i sünnet olduğu gibi sofraya otururken de öyleydi.

İnsanoğlunun dertleri midesinden geçer. Mide doldurulmadığında doktor aç kalır; doldurulduğunda doktor doyar, hasta yine aç kalır! Çünkü doktor yememek üzere tembihleyecektir ve bunun için de para alacaktır. Resûlullah aleyhisselamın çizgisinden dışarı çıkınca doktor da çare olmaz.

Şişmemiş, balon gibi olmamış ortalama bir mide bir buçuk litre ise bir insan sofraya oturduğunda yarım kiloluk katı yiyecek almalı, yarım litrelik sıvı tüketmeli ve kalanı boş bırakıp kalkmalıdır. Ancak yine de bu nihaî barajdır ve günde anca iki defa böyle yapılabilir. Bu ikinin biri sabah, diğeri akşamdır.

Allah Teâlâ, Araf suresinde şöyle buyurmaktadır:

يَا بَنِي آدَمَ خُذُوا زِينَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ

“Ey Âdemoğulları, mescitlere giderken güzel giyinerek gidin.” Yani kokulu çorapla, yırtık pırtık elbiseyle gitmeyin, namazın vakarını koruyun.

Bakınız, bu ayet cami adabından söz etmektedir ama devamında şöyle buyruluyor: “Yiyin, için ama israf etmeyin çünkü Allah israf edenleri sevmez.” Cami adabı ehl-i sünnet olmanın göstergesi sayıldığı gibi yemek de pekâlâ sayılmaktadır.

Acaba buradaki israftan kasıt, mesela ramazanda camide bir iftar verildiği zaman yemekten artanları çöpe atmamak mıdır? Hayır. Bunun adı israf değil, tebzir olurdu ve lanetli bir iştir. Yemek atmak israf değildir; bir şey yersiz ve lüzumsuz kullanıldığında onun adı israftır. Yemeği çöpe atmak bir tür israftır ama mideyi harap etmek daha büyük israftır. Bu ayetteki “yiyin, için ama israf etmeyin” ifadesi, “kendinizi harap etmeyin” anlamına gelir.

Nasıl camiye giderken temiz giyineceksin, camiye ait bir standart böylece getirilmiştir. Bunun aynısı yeme-içme konusunda da vardır.

Üç kişi için bir kilo baklava alınmış, tıka basa yemekten sonra bir de üstüne o baklavadan yenecek, en az yedi yüz gramı şekerden ibaret. Adam başı üç yüz gram yenmiş, tıbbiye göre komaya kaldırılmaları lazım. Huniyle bastırır gibi mideden aşağı doğru baklava basılmış, iki dilim kalmış. Denen şu: Arkadaşlar, sünnete uyalım, bunları israf etmeyelim!

Bu sünnete uymak değil, sünneti tahkirdir. Ashab-ı kiramdan biri böyle bir manzara görse yaparı alimallah kırbaçlardı!

Abdullah ibni Ömer'e adamın biri gelip "sana cerviş vereyim" demiş. Sahabi de onun ne olduğunu sorunca adam, "bu çok hoş bir bitkidir, yiyince midede hazım sorunu kalmıyor" diye cevap vermiş. Abdullah ibni Ömer o adama, "ben dört aydır doyduğumu hatırlamıyorum, onu ne yapacağım ki?" demiş: "Yemek bulamadığımdan değil, yiyeceğim var ama öyle kötü bir zamana geldik ki insanlar 'acıktım' kelimesinden çok 'doydum' kelimesini kullanıyorlar, ben korkmaya başladım."

Meğer ne de kötü zamana rastlamış!

Ehl-i sünnet olmak sofradaki kırıntıları toplamaktan ibaret değildir. Peygambere kala kala sofranın kırıntıları mı kalmıştır! Yemeğin başından beri ehl-i sünnetlik belli olacaktır. Bu standart daha sofraya otururken başlayacaktır; sofranın ta dibine indikten sonra gözü hâlâ sucuklu yumurtadan bir türlü ayıramayınca bi' yarım ekmekle daha sıyırıp 'sünnet' yerine getirilmiş olmaz. İmanımızla ilgili bir kavramı bu kadar basite indiremeyiz.

Yemek arttıysa midemiz harap olacak yerde onu belki çöpe atabiliriz. Çünkü 'estağfirullah' bunu düzeltmeye yarayabilir ama midemiz harap olduktan sonra namaz takatimiz de cihat gayretimiz de ölecek, Allah için harcanacak vakit hastanelerde tüketilecektir. Sırf misafirliğin, arkadaşlığın hatırı kalmasın diye bütün bunlardan feragat edilir de insan kendini doktora hapseder mi? Çok yemek bir kahramanlık değildir ki; olsaydı boğalardan sonra ilk sırayı aldık demektir.

Sahabeden biri anlatıyor: Bir gün tirit (güneşte kurutulmuş eti yemek kazanına atarak etli hâle getirerek yapılan yemek) yemiş. Biraz fazla kaçırması ve Resûlullah aleyhisselamın yanındayken tokluktan gerinmeye başlamış. Bir iki defa böyle olunca Efendimiz aleyhisselam, "yeter yahu!" buyurmuş, "ne bu hâliniz sizin!" Ve şöyle devam etmiş: "Unutmayın, bu dünyada çok doyanlar ahirette aç kalacaklardır."

Bakınız, eminim ki bizim iftar sofrasında mideyi hazırlayıp egzersiz yaptırmak için içtiğimiz çorbalar kadar bile değildi o sahabinin yediği. Bizde yemeğin kendisi var, bir de yemeğe hazırlama egzersizleri yapılıyor! Doktorlar sıkılmadan niye "yemeğe çorbayla başlayın" diyorlar? Çünkü mide savaşa girecek, biliyorlar! Midede savaş var, kolay değil!

Hâlimize bir afet duası okuyacak kadar üzülmemiz gerekir kardeşlerim. Öte yandan bakıyoruz ki Efendimiz aleyhisselatu vesselam, "mümin bir mideyle, kâfir yedi mideyle yer" buyurmuştur. Kâfirin iştahı yedi kişi kadar tarif edilmişse ve biz şimdi bu durumu tersine çevirdiysek üzerine afet duası okumamız gerekir. Innâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn.

Lâkin burada bahsettiğimiz noktalar, yemek çeşitlerine bir sınırlama getirmez. Müminin yalnızca çorba içeceği ya da kabak yemeği yiyeceği türünden bir anlayış doğru değildir. Resûlullah aleyhisselam Efendimiz'in en sevdiği yemek tatlıydı ve yemekten önce yedi. (Elbette 'tatlı' dediğimiz de tepsiyle gelen bir şey kadar değildi. Pekmezle kavrulan, bizim irmik helvamıza benzeyen bir yemektir.) Kabağın tatlısını da pek severdi, ondan özellikle isterdi. Sütü, hurmayı, inciri, bal şerbetini,

tavşan etini severdi. Hayvanın kol kısmını severdi. Önüne kızarmış koyun geldiği zaman ‘ben ahiret içinim, bunu ne yapayım’ dememiştir, sevmiş ve yemiştir.

Öyleyse Müslüman’ın farklı çeşitleri tatmasında sorun yoktur ama bir sofrada on dokuz çeşit yemek de yemez. Çok fazla çeşidin bir arada olmasında azma bakımından sıkıntı vardır. Resûlullah aleyhisselam “benden sonra sizin için en çok korktuğum şey midelerinizin peşinden gitmeniz, belden aşağı şehvete düşkünlüğünüz ve zevklerinize tapınmanızdır” buyuruyor. Yoksa dünyanın en güzel yemeği Müslüman’a üstelik ayet beyanı ile helal ü hoştur: “Allah’ın kulları için yarattığı ve yerin bitirdiği şeyi kim mümin kullara haram edebilir.”

Bir kadının mutfakta beş saat vakit geçirebiliyor olması fena bir şeydir. Sen ne zaman Kur’an okuyacaksın, çocuklarına terbiye vereceksin, kocanın hizmetini göreceksin, ümmete hizmet için iş yapacaksın kardeşim? Kadınlara da yazık. Onlarla mutfak için evlenilmiyor ki, nesil yetiştirmek için evleniliyor.

Yemeğe olan esaretimiz kadınların mutfaka olan mahkûmiyetlerinden anlaşılıyor. Hatta çok enteresandır, sofraya oturduğunuzda bir tabak oluyor, onun üzerinde bir tabak daha ve en üstte tas duruyor. Kaşıklar birkaç çeşit. Zannedersin ki herkesin yiyeceği kaşık senin önünde toplanmış. Hayır, herkeste aynı kaşıklardan çeşit çeşit var. Tatlı gelirken de kaşığı ayrı gelecek zaten.

Bu kadar olur mu kardeşler? Ehl-i sünnet bu değildir. Hayatını bir çömlekle geçirmiş Peygamber’imizin ümmetiyiz biz. Hatta o çömleği Aişe annemiz bir gün sinirlenmiş ve kırmıştır da neyle yemek yapacaklarını düşüncedurmushlardır. En pahalısından porselen tabak almamızda esasen bir sıkıntı olduğundan değil, bununla gösteri yapılmasında sorun vardır. Bunlar elbette helaldir ama çok yenince teravihte uyunuyor, iki saat molaya ihtiyaç oluyor, lastik patlıyor, yolda kalınıyor! Çok yiyen rahat düşünemez, sabah namazına kolay kalkamaz.

Şu kuralı unutmayalım: Ümmet-i Muhammed’in imtihanı sadece Yahudi ile değildir. Yahudi, imtihan çeşitlerinden sadece biridir. Mutfakta da imtihan vardır. Mutfakta da nefis imtihanına tâbi tutuluyoruz ve orada da cihat etmekle mükellefiz. Ehl-i sünnet olmak Resûlullah’a koşmaktır: Aç bir Peygamber’i şişmiş göbeklerle nasıl kucaklayacağız?

Bu çağda;

1- Yağ tüketimi arttı.

2- Buğdayın orijinalliği bozuldu. Buğdayın içinde insana yararlı şeyleri tavuk yemi diye atıyorlar, insana zararı yararından çok şeyleri de baklava-börek-ekmek diye önümüze koyuyoruz.

İki şeyi önleyerek kendimize sistem kurabiliriz: Yağ türündeki yiyecekleri azaltırız, sıvısı-katısıyla. Bir hanım şöyle ölçü koymalıdır: Evinde bir haftada beş litre yağ tüketiliyorsa onu üç litreye düşürmek için çalışmalıdır. Yemeklerdeki yağ oranını azaltarak. Yemeğin de böylece zevki ve kalitesi olmalıdır.

Undan şeytanı bile şaşırtacak şeyler yapılmaktadır. Güzel bir pekmezi çocuğun ya da misafirin önüne koysanız adeta hakaret kabul ediliyor. İlla onu bir kutuya koyacak, gâvurca da bir isim yazacaksınız. O zaman müthiş oluyor! Bir de muhtevasını okuyorsunuz ki %2 meyve konsantresi haricinde gerisi olduğu gibi boya ve kimyasal-koruyucu...

Şeytanı gelecek diye bekliyoruz ama şeytan sofradan kalkıp gitmiş bile. Biz hâlâ gelecek diye bekliyoruz!

Allah Teâlâ, asırlar öncesinden bu manzara hakkında bizi ikaz etmiştir. Enam suresinde buyuruyor ki, biz bir milletin artık laf dinlemeyeceğini anladık mı onları helak etmeden önce nimetlerimizi bollaştırırız. Yer-gök nimet yağdırır, nimetleri koyacak yer bulunamaz. Mutluluktan uçarlar...

Sonra? “Bir gece hepsinin işini ansızın bitiririz.”

Demek ki yok oluş süreci kıtlıkla gelmiyor. Neyle geliyor? Dolabı bir açıyorsun, domatesin salatalık çeşidi ayrı, kahvaltılığı ayrı... O kadar ki insanlık ne yapacağını şaşırınca domatesin kabuğunu soydu, kabuğu süs olarak yemeğin kenarına koyup önüne getirdi.

Bizim durumumuz, Allah Teâlâ’nın bizi dünyaya kanatlanıp uçalım diye göndermesi ama ayağımıza yük bağladığımız için hareketlenemememize benziyor. Bir kuşun cevizi kaldırması mümkündür ama öküzü nasıl kaldırsın? Efendimiz aleyhisselam bize birkaç lokma yiyerek melekleşebileceğimizi öğretmiştir. Birkaç lokma yiyerek teheccüde de sabah namazına da rahat kalkılır. Ama bizim tonajlarımızla karayoluna çıkmak çok zordur.

Mutfağımıza nasıl domuz eti sokmuyorsak standartlarımızı da ashab-ı kiram seviyesine yaklaştırmalıyız.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.